

→Érmihályfalva: egy érmelléki kisváros virágzása és veszendősége ●2.

→Út a romániai forradalomhoz – szemelvények a korabeli német sajtóból ●6.

→A Magyar Királyság a mohácsi vész idején ●7.

2018. DECEMBER 13.
XXVIII. ÉVFOLYAM, 50. SZÁM
WWW.ERDELYINAPLO.RO

Erdélyi Napló

FOTÓ: BELICZAY LÁSZLÓ

Nyugati Szövetség: út a pénzügyi autonómia felé

4-5.

Kiútkereső polgármesterek

A ki erdélyi kisvárosban él, vagy különböző okokból megfordul ilyen helyeken, tisztában van azzal, hogy e heti lapszámunkban a partiumi Érmihályfalváról megjelent „helyzetjelentés” nem egyedi eset, hanem általános jelenség. A rendszerváltás utáni három évtizedben az egykori mezővárosok státusával a hatalom nem tudott mit kezdeni, és akárcsak a falvakat, ezt is kárhözatra ítélte. A minimálbéres állások kilátástalan helyzetet teremtettek, hiszen bizonyították, mennyire téves a politikusok által évtizedeken át hangoztatott megállapítás, amely szerint az országban van elegendő olcsó munkaerő. A külföldről ideédesgetett befektetőket ezzel a szlogennel fogadták a helyi és a megyei előljárók, illetve a kormánytisztviselői is. Akik ezt elhitték, most várhatják a fejüket, mert jóval nagyobb fizetésekért sem találnak már alkalmazásra váró embereket.

Aki nem külföldre távozott, az a nagyobb erdélyi városokban telepedik le. Így vált tíz

év alatt vonzó várossá Erdélyben Kolozsvár és Temesvár. De a nagyvárosok sem lehetnek elégedettek: hiába jobbak itt a kereseti lehetőségek, mert tömegek befogadására rég nem alkalmas a városi infrastruktúra, és megfelelő tőke hiányában nem is lehet lényegi változásra számítani. A különböző pénzügyi vagy egyéb autonómiareményeken túl e közösségek lakói élhetőbb környezetet és az elviselhetetlen tumultustól mentes életet szeretnének. De ahogy a kisvárosokat nem engedi Bukarest boldogulni, ugyanúgy a nagyvárosok is túlélésre rendezkedtek be, még ha ez a fajta kényszerhelyzet merőben más a mezővárosok megpróbáltatásaitól. Nem véletlen tehát, hogy Erdély-szerte egyre több polgármester elégteli meg az önkormányzati munka tehetetlenségét, a kínáló lehetőségek ellenére rájuk kényszerített pénztelenséget és kilátástalanságot.

Ma bárki eljuthat az Európai Unió különböző tagországaiba vagy éppen a szomszédos Magyarországra, ahol gyors tempóban közeledik a román határ irányába az újabb

autósztráda, s amelynek erdélyi folytatása éppúgy a jövő kódébe vész, mint a Budapest által szorgalmazott Budapest–Kolozsvár gyorsvasút. A koncepciótlan romániai sztrádaépítési gyakorlat megbénítja a régiók gazdasági fejlődését, az európai léptékel is mérhető nagyberuházások megteremtését, amelyek jobb munkahelykínálatával helyben tarthatnák a gyorsan fogyatkozó munkaerőt.

Románia már csak az egyre veszesebb munkaerőhiány miatt is a gazdasági összeomlás szélén áll. Amennyiben észszerű stratégiákkal a következő pár évben ezt nem lehet orvosolni, az országra sötét jövő vár: nemcsak a különleges nyugdíjakat, hanem a túlélésre is soványan elegendő kisnyugdíjakat sem lesz miből kifizetni az államnak. Egyértelmű, hogy gyors stratégiaváltás kell. Olyan kemény konfliktusok árán is, hogy egyre több önkormányzat fordít háttal a bukaresti központosított állammodellnek, és igyekszik saját lábára állni. Közös elkötelezettségen és összefogáson múlik, hogy a kezdeményezés mennyire lesz sikeres. Más út ugyanis nem létezik.

Makkay József